

V:

06 -01- 2023

PREJETO

**REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
SODIŠČE**
LJUBLJANA

Vin Pg 833/2021-80

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI	
ZVNA PISARNA	
Številka: 30 -12- 2022	Priloge:
Datum: _____	

I Cpg 487/2022

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice Irena Dovnik kot predsednica in Mateja Levstek ter Andreja Strmčnik - Izak kot članici,

v gospodarskem sporu tožeče stranke: **MultiAir Italia s.r.l., Via Cristoforo Colombo 3, 10070 Robassomero (TO), Italija**, ki jo zastopajo odvetniki iz Odvetniške družbe Matelič in Matelič iz Nove Gorice,

zoper toženo stranko: **TIGRIS ADRIA GG d. o. o., MBS: 080947990, Savska cesta 32, Zagreb, Hrvaška (prej: CASTRUM WINE & MORE d. o. o., Mala Jazbina 25I, Mala Jazbina, še prej: RHEINLAND ELEKTRO MASCHINEN GROUP d. o. o., matična številka: 1546082000, Poslovna cona Žeje pri Komendi, Pod lipami 10, Komenda)**, ki jo zastopajo odvetniki iz Odvetniške družbe Ilič & Partnerji iz Ljubljane,

zaradi plačila 331.214,00 EUR s pripadki,

o pritožbi tožene stranke zoper sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani VIII Pg 833/2021- 74 z dne 25. 3. 2022,

na seji 20. 12. 2022

RAZSODILO:

- I. Pritožba se zavrne in se izpodbijana sodba potrdi.
- II. Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka, tožeči stranki pa je v 15 dneh dolžna povrniti 1.959,93 EUR stroškov odgovora na pritožbo, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po poteku izpolnitvenega roka do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razsodilo:

I. Ugotovi se, da obstoji terjatev tožeče stranke v višini:

- 40.686,66 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 1. 2009 do plačila,
- 23.370,28 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 8. 2009 do plačila,
- 215,96 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 8. 2009 do plačila,
- 13.811,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,
- 9.536,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,
- 22.890,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 10. 2009 do plačila,
- 44.311,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 11. 2009 do plačila,
- 31.950,15 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 30. 11. 2009 do plačila,
- 38.029,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 12. 2009 do plačila,
- 92,57 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 1. 2010 do plačila,
- 19.331,97 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 20. 1. 2010 do plačila,
- 16.794,93 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 2. 2010 do plačila,
- 8.518,20 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 2. 2010 do plačila,
- 22.680,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 19. 5. 2010 do plačila,
- 25.527,32 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 420,22 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 18.210,61 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila.

II. Ugotovi se, da ne obstoji terjatev tožene stranke v višini 335.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 17. 3. 2011 do plačila.

III. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v roku 15 dni od prejema te sodbe plačati:

- 40.686,66 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 1. 2009 do plačila,
- 23.370,28 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 12. 8. 2009 do plačila,
- 215,96 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 26. 8. 2009 do plačila,
- 13.811,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,
- 9.536,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 3. 9. 2009 do plačila,

- 22.890,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 24. 10. 2009 do plačila,
- 44.311,14 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 6. 11. 2009 do plačila,
- 31.950,15 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 30. 11. 2009 do plačila,
- 38.029,08 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 12. 2009 do plačila,
- 92,57 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 1. 2010 do plačila,
- 19.331,97 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 20. 1. 2010 do plačila,
- 16.794,93 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 13. 2. 2010 do plačila,
- 8.518,20 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 22. 2. 2010 do plačila,
- 22.680,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 19. 5. 2010 do plačila,
- 25.527,32 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 420,22 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila,
- 18.210,61 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 6. 2010 do plačila.

IV. Tožena stranka mora v 15 dneh od vročitve te sodbe povrniti tožeči stranki stroške postopka v znesku 27.487,28 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega naslednjega dne po izteku roka za izpolnitev obveznosti, določenega v tej točki izreka, do plačila.

2. Zoper sodbo se je zaradi napačne uporabe materialnih predpisov, napačne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in zaradi kršitev pravil postopka pravočasno pritožila tožena stranka. Višjemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi, izpodbijano sodbo spremeni in tožbeni zahtevek tožeče stranke v celoti zavrne, oziroma da jo razveljavi in vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. V obeh primerih naj tožeči stranki naloži povrnitev stroškov pravnega postopka, vključno s pritožbenimi in z obrestno posledico v primeru zamude.
3. Tožeča stranka v odgovoru na pritožbo predlaga, da višje sodišče pritožbo zavrne. Priglaša stroške pritožbenega postopka.
4. Pritožba ni utemeljena.
5. Toženka, natančneje njena pravna prednica, RHEINLAND ELEKTRO MASCHINEN GROUP (v nadaljevanju: RHEINLAND), je od konca leta 2008 do sredine leta 2010 pri družbi ABAC ARIA COMPRESSA S. p. a., Via Cristoforo Colombo 3, Robassomero, Italija (v nadaljevanju: ABAC) naročala zračne kompresorje in rezervne dele, družba ABAC ji je naročene kompresorje in rezervne dele dobavila in izročila, toženka pa jih je prodajala naprej pod lastno blagovno znamko. Po trditvah tožnice toženka kupnine po 48 vtoževanih računih ni poravnala, in to kljub temu, da je svojo obveznost večkrat pisno pripoznala. Družba ABAC je pred sodiščem v Torinu pričela postopek za izdajo plačilnega naloga in je bil 2. 7. 2012 izdan plačilni nalog za v tej zadevi vtoževani znesek na podlagi istih vtoževanih računov. Na ugovor

toženke je redno sodišče razglasilo ničnost plačilnega naloga zaradi nepristojnosti italijanskega sodišča.

6. Tožnica tožbo vloga kot pravna naslednica družbe ABAC. S pogodbo o delitvi delniške družbe dne 29. 7. 2013 (v nadaljevanju: pogodba o delitvi), sklenjeno med tožnico in družbo ABAC, je prišlo do (od)delitve družbe ABAC in prenosa dela njenih sredstev na tožnico, in sicer vseh sredstev družbe, ki so povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu (prestrukturiranje je sledilo tistemu iz leta 2010, ko se je od proizvodnje oddelilo trženje kompresorjev na nacionalnem trgu, z namenom ponuditi cenejše izdelke na osnovi sinergičnih učinkov in prihrankov s koncentracijo tržnih dejavnosti, kar bo proizvodni družbi omogočilo, da se posveti raziskavam in razvoju novih idej).
7. Toženka ugovarja obstoju aktivne legitimacije tožnice (da terjatev pri oddelitvi ni prešla nanjo), zastaranje vtoževane terjatve, preroka temelj vtoževane terjatve (stvarne napake), v postopku pa uveljavlja tudi procesni pobotni ugovor – da obstaja terjatev toženke do tožnice v višini 335.000,00 EUR.
8. V zadevi je sodišče prve stopnje odločilo ponovno. V prvem sojenju je sicer ugotovilo, da je bil s pogodbo o delitvi odobren načrt prenosa vseh sredstev poslovne enote, ki je povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu (pri čemer prenosna družba ABAC še naprej opravlja svojo osnovno dejavnost), in da je tožnica sprejela vsa sredstva, povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu, torej v celoti stalna sredstva, gibljiva sredstva in obveznosti ter prejeta naročila, kot je določeno v delitvenem načrtu. Vendar iz predloženih podatkov ni moglo brez dvoma zaključiti, na kateri sklop poslovnih terjatev se nanašajo prenesene terjatve, saj je premoženjski sklop prenesene aktive v delitvenem načrtu opredeljen zelo splošno in ni mogoče brez dvoma ugotoviti njegove sestave (sredstva so navedena zgolj kot sklop poslovne terjatve in rezervacije za odpis ter z navedbo skupnega zneska). Višje sodišče je s sklepom I Cpg 383/2020 z dne 9. 3. 2021 prvič izdalo sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v nov postopek, ker je sodišče prve stopnje pri uporabi členov 2501 in 2506.bis Codice Civile (v nadaljevanju: CC) materialnopravno zmotno razlagalo pojem natančnega opisa premoženjskih sklopov in sam standard natančnosti opisa presojal izven okvirov italijanske sodne prakse.
9. V izpodbijani sodbi je sodišče prve stopnje pogodbeno razmerje med strankama materialnopravno opredelilo kot prodajno pogodbo, in ker gre za spor z mednarodnim elementom, razmerje pa je najtesneje povezano z izpolnitvijo predhodnice tožeče stranke v Italiji, za obravnavano poslovno razmerje uporabilo italijansko materialno pravo. Ugovor zastaranja je zavrnilo.

- —
■
10. V zvezi z aktivno legitimacijo tožnice se je (izhajajoč iz stališč višjega sodišča iz sklepa I Cpg 383/2020) sodišče prve stopnje sklicevalo na prvi odstavek 2506.bis člena CC, po katerem je opis premoženjskega elementa v delitvenem načrtu dovolj natančen, če iz delitvenega načrta izhaja, komu je namenjen aktivni element premoženja. Kar v primeru, da so sredstva navedena uskupinjeno, pomeni, da je predmet prenosa celota postavk (posamezni elementi se štejejo za samodejno prenesene, če se nanašajo na preneseni del družbe). Sodišče prve stopnje je zato zavzelo stališče, da se subsidiarni kriterij (in torej domneva, da je premoženjski element ostal pri prevzeti družbi) tako uporabi samo, kadar iz delitvenega načrta ne izhaja namembnost enega ali več elementov premoženja. Na podlagi ugotovitve, da je bil po delitvenem načrtu odobren prenos prav vseh sredstev poslovne enote, ki je povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu, v višini 8.913.953,00 EUR ter ob jasno izraženem namenu oddelitve vseh sredstev, torej celote postavk, povezanih s trženjem kompresorjev, se je s tem samodejno štela za preneseno tudi vtoževana terjatev. Pavšalno prerekanje toženke, da bi bile na tožnico prenese tudi terjatve, ki so predmet tožbenega zahtevka, po stališču sodišča prve stopnje ni vzbudilo razumnega dvoma o tem dejstvu, zavrnilo pa je tudi ugovor, da naj bi prenosna družba tudi po oddelitvi še naprej opravljala dejavnosti, v okviru katerih lahko obstanejo vtoževane terjatve, ter argument toženke, da na dejstvo, da terjatev ni prešla, kaže tudi ravnanje prenosne družbe v postopku izdaje plačilnega naloga pred sodiščem v Torinu.
 11. V zvezi z aktivno legitimacijo in dejanskim stanjem v zvezi s tem toženka v pritožbi vztraja, da je sporno, kateri del premoženja prenosne družbe je bil prenesen na tožnico in ali so med prenesenim premoženjem prenosne družbe tudi terjatve, ki so podlaga vtoževalnega zahtevka. Trdi, da ne iz pogodbe o delitvi ne iz delitvenega načrta ne izhaja prenos vtoževanih terjatev na tožnico, tak zaključek pa da ni mogoč niti na podlagi neizkazanih navedb in trditvev tožnice, ki da niso v skladu z vsebino pogodbe o delitvi in delitvenega načrta. Po stališču pritožnice je ob uporabi določil CC za ugotovitev o prehodu vtoževane terjatve ključno, ali delitveni načrt vsebuje natančen opis premoženjskih sklopov, iz katerega je nesporno, da so z delitvijo prenosne družbe na tožečo stranko prenesene tudi terjatve, ki so podlaga tožbenega zahtevka.
 12. Pritožbena stališča glede pomanjkanja aktivne legitimacije tožnice niso utemeljena. Drži sicer, kar uveljavlja pritožnica, da ne iz pogodbe o delitvi, ne iz delilnega načrta ne izhaja določeno, da so bile terjatve, ki so podlaga vtoževani, prenesene na tožnico. Katere tožničine trditve niso skladne z vsebino pogodbe in delitvenega načrta, pritožnica ni pojasnila, višje sodišče pa poudarja, da za pravilen materialnopravni zaključek o aktivni legitimaciji ni bistveno to, kar stranka trdi, ampak pravilna uporaba in predvsem razlaga italijanskega materialnega prava (kar je bilo že pojasnjeno v predhodnem

■
—
■

sklepu višjega sodišča v tej zadevi). Višje sodišče je namreč pritrdilo predhodni pritožbi tožnice, da mora sodišče tuje, v tem primeru italijansko pravo, uporabljati in razlagati tako, kot se razlaga v tistem pravnem območju, na katerem velja, in kakor bi ga uporabil sodnik tujega pravnega reda. Poleg tuje norme mora tako upoštevati tudi sodno prakso tuje države in pojem natančnega opisa premoženjskih sklopov razložiti tako, kot bi ga sodnik v Italiji. Pritožnica se torej neutemeljeno zavzema za to, da bi se pogodba o delitvi in delitveni načrt razlagala zgolj z vidika posamezne določbe teh listin in le z vidika posamezne listine kot celote.

13. Tudi pravni standard natančnega opisa premoženjskih sklopov iz 2506.bis člena CC, na katerega se nadalje sklicuje pritožnica, terja razlago. Višje sodišče pa je že pojasnilo, da je načelo natančnosti opisa upoštevano, če se predmet prenosa premoženja (dolgovi ali terjatevi) določi s sklicevanjem »per relationem«¹ na določeno družbo ali del družbe, pod pogojem, da je mogoče dovolj natančno določiti njihovo sestavo. V pravni praksi se je uveljavilo, kar izhaja iz komentarja CC, da je opredeljevanje obveznosti, ki se prenašajo, z vzpostavljanjem povezave med njimi in (družbo ali) delom družbe, dodeljenim prevzemnim družbam, pravilno, v sodni praksi pa, da se sredstva družbe, ki se prenašajo, določijo na osnovi njihove povezanosti s prenesenim delom družbe in se štejejo za enoten sklop premoženja.² Obveznost natančne opredelitve sredstev se šteje za izpolnjeno, če se sredstva dela prenosne družbe navedejo uskupinjeno (ne da bi se vsi posamezni elementi navedli razčlenjeno) in je v tem smislu predmet prenosa celota postavk in ne njeni posamezni elementi: posamezne postavke se štejejo za samodejno prenesene, pod pogojem, da se nanašajo na preneseni del družbe. Zaključek sodišča prve stopnje, da ob jasno izraženem namenu oddelitve vseh sredstev – torej celote postavk in s tem vseh posameznih elementov, povezanih s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu – ni najti nobenega smiselnega razloga, zakaj bi prav vtoževana terjatev ostala pri prenosni družbi, in ker so bila predmet prenosa prav vsa sredstva, povezana s trženjem kompresorjev na mednarodnem trgu, se s tem samodejno šteje za preneseno tudi vtoževana terjatev, je zato pravilen.
14. Pritožbeno vztrajanje, da mora delitveni načrt poleg določenih podatkov iz prvega odstavka 2051. člena CC vsebovati tudi natančen opis premoženjskih sklopov, ki pripadajo vsaki izmed udeleženih družb, v kolikor pa ni razvidno, kateri izmed udeleženih družb pripada določena pravica ali terjatev, ta ostaja prenosni družbi po samem zakonu, je prav tako zmotno. Sodišče prve stopnje je v 27. točki obrazložitve izpodbijane sodbe pravilno pojasnilo, da se domneva iz drugega odstavka 2506.bis člena CC, po kateri v primeru, da iz

¹ V odnosu do, v zvezi z.

² Kar je izraz teorije podjetja kot universitas rerum, s katerim se prosto razpolaga.

načrta ne izhaja, komu je namenjen, ta aktivni element premoženja ostane pri prevzeti družbi, uporabi le subsidiarno.³

15. Neutemeljene so tudi pritožbene trditve, da v relevantnih členih CC o delitvah družb ni zahteve po določitvi natančnega opisa premoženjskih sklopov in je taka zahteva izključno v citiranem členu 2506.bis CC, kar pomeni, da gre za izjemo, ki jo je potrebno absolutno, striktno in kogentno upoštevati. V zadevi namreč niti ni bilo sporno, da je bila na podlagi takega delitvenega načrta in pogodbe o delitvi delna delitev družbe ABAC s pripojitvijo tožnici veljavno opravljena in vpisana v sodni register. Ker ji aktivne legitimacije tožnice ni uspelo izpodbiti, pa tudi niso več relevantne pavšalne trditve o tem, da se z individualizacijo premoženjskih sklopov zagotavlja pravna varnost tretjih oseb, ki da lahko le tako svojo obveznost izpolnijo pravemu upniku. Pritožnica se zato ne more več uspešno sklicevati niti na to, da sta v predhodnih postopkih (sklepa o izvršbi pred slovenskim sodiščem in plačilnega naloga pred italijanskim) nastopala dva različna upnika, do vložitve tožbe v tem postopku pa da ni bila ne seznanjena ne obveščena o domnevnem prenosu terjatev na tožečo stranko. Veljavno bi namreč lahko izpolnila tudi pravni prednici tožnice, pa tudi sicer so publicitetni učinki objave v sodni register (prim. 2506.quater v zvezi z 2448. členom CC) enaki kot v slovenskem pravu.
16. Po stališču pritožnice ni mogoče brez dvoma zaključiti, kateri del poslovnih terjatev je bil prenesen na tožečo stranko, in tako tudi ne, ali je med prenesenimi tudi vtoževana terjatev. Vendar je višje sodišče že v svoji predhodni odločbi (upoštevaje pojasnila italijanskega Ministrstva za pravosodje), pa tudi zgoraj, pojasnilo, da se obveznost natančne opredelitve sredstev šteje za izpolnjeno, če se sredstva dela prenosne družbe navedejo uskupinjeno (ne da bi se vsi posamezni elementi navedli razčlenjeno), in je v tem smislu predmet prenosa celota postavk in ne njeni posamezni elementi. Sodišče prve stopnje je posledično zavzelo pravilno izhodišče, da je v zadevi treba le razumno izključiti dvom, da je ravno vtoževana terjatev ostala prenosni družbi, ne pa brez dvoma ugotoviti sestavo premoženjskega sklopa, ki je bil predmet oddelitve, in s tem torej v prenesenem premoženju iskati konkretno vtoževano terjatev.
17. V prid stališču, da preneseno premoženje ni dovolj natančno opredeljeno, pritožnica uveljavlja še, da so v delitvenem načrtu in bilanci prenosne družbe na dan 31. 12. 2012 navedene in zajete terjatve iz naslova trženja (ali prodaje) kompresorjev do strank v tujini in strank pridruženih družb, za katere naj bi tožnica sama zatrjevala, da kljub temu, da so navedene v delitvenem načrtu in bilanci stanja, niso bile predmet prenosa z delitvenim načrtom. Do tega naj se sodišče v izpodbijani sodbi ne bi opredelilo, kljub temu, da naj bi

³ Prim. tudi VSL Sklep I Cpg 383/2020 z dne 9. 3. 2021.

■
—
■

predstavljalo pomembno dejstvo (okoliščino), na podlagi katere bi sodišče lahko zaključilo le, da opis terjatev, ki so predmet prenosa na način, kot je pripravljen v delitvenem načrtu, ne ustreza standardu natančnega opisa premoženjskih sklopov. Višje sodišče ugotavlja, da pritožnica teh trditev v postopku pred sodiščem prve stopnje ni uveljavljala, zato predstavljajo nedovoljeno pritožbeno novoto. Ker sme v pritožbi pritožnik navajati nova dejstva in predlagati nove dokaze le, če izkaže, da jih brez svoje krivde ni mogel navesti oziroma predložiti do prvega naroka za glavno obravnavo oziroma do konca glavne obravnave, če so izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 286. člena tega zakona (prvi odstavek 337. člena Zakona o pravnem postopku – ZPP), pritožnica pa slednjega ni trdila, se višje sodišče do teh pritožbenih trditev ni opredeljevalo.

18. Pritožnica ne more uspeti niti s trditvami, da je tožnica v postopku s tem, ko je podala predlog za vstop prenosne družbe kot stranskega intervenienta, sama implicitno priznala, da nima aktivne legitimacije. To procesno dejanje namreč nima zveze z priznanjem dejstev v pravnem postopku. Priznanje dejstev je veljavno le z izjavo, da so resnične dejanske navedbe, na katerih njen nasprotnik v pravdi gradi svoj zahtevek (prim. prvi odstavek 214. člena ZPP).
19. Glede obstoja vtoževane terjatve je sodišče prve stopnje zavrnilo ugovor toženke, da ni jasno, kaj je predmet vtoževanih računov, saj je ugotovilo, da so vse konkretne postavke, ki omogočajo preizkus terjatve, pojasnjene, s čimer se je breme konkretizacije prevalilo na toženko, ta pa tekom postopka konkretnih dobav blaga po vtoževanih računih ni prerekala. Toženka nadalje ni prerekala navedb, da je vtoževane račune prejela ob vsakokratni dobavi blaga, vsi računi skupaj z izpisi iz poslovnih knjig pa so bili družbi RHEINLAND vročeni tudi tekom postopka pred sodiščem v Italiji in jih je družba RHEINLAND tako vknjižila v svoje poslovne knjige, kot tudi poznala, saj je večkrat pisno izjavila, kdaj in kako jih bo plačala (23. 6. 2009 je potrdila izpis odprtih postavk, večkrat priznala obstoj dolga, 31. 7. 2009 je bil sklenjen dogovor o načinu poplačila, 9. 4. 2010 pa dogovor, da nova naročila plačuje s predplačilom, povišanim za 25% za poplačilo zapadlih neplačanih obveznosti, 24. 5. 2010 je bila dana izjava glede plana plačil). Po ugotovitvah sodišča prve stopnje je družba RHEINLAND izvedla tudi več delnih plačil, ki se nanašajo na vtoževane račune, tožnica pa jih je pri višini vtoževane terjatve upoštevala. Sodišče prve stopnje je tako zaključilo, da je tožnica dokazala, da je družba ABAC naročeno blago dobavila in vtoževana terjatev po temelju obstoji.
20. V zvezi z utemeljenostjo tožbenega zahtevka in utemeljenostjo pobotnega ugovora toženke pritožnica ponavlja, da pravilnosti vsebine računov ni pisno pripoznala, saj ne iz dogovora z dne 31. 7. 2009 ne iz dogovora z dne 9. 4. 2010 naj ne bi izhajala takšna izjava, da bi jo bilo mogoče šteti za

■
—
■

konkludentno ravnanje v smislu pripoznave. Vendar je tako obstoj kot višino vtoževane terjateve tožnica izkazala izven razpolaganj toženke, zato ta s sklicevanjem na izostanek svoje pripoznave terjatve ne more uspeti. Posledično so neutemeljene tudi pritožbene trditve, da se domneve pripoznave v ničemer ne nanašajo na terjatve, ki so predmet pravde in so že zastarale in da bi morala biti pripoznava dolga jasna, določna, nedvoumna.

21. Pritožbena trditev, iz katere izhaja zgolj nasprotovanje ugotovitvi, da se dogovor z dne 31. 7. 2009 nanaša na terjatve iz izpisa odprtih postavk z dne 23. 6. 2009, je neobrazložena in že zato neutemeljena. Z golim zanikanjem pritožnica dejstva, da je s kljukico pri vtoževanih računih potrdila izpis odprtih postavk, ni izpodbila. Tudi sicer so ta dejstva (poleg drugih, pritožbeno neizpodbijanih) podlaga ugotovitvi sodišča prve stopnje, da vtoževane račune tožena stranka pozna, s čimer je zavrnilo njene ugovore, da se do v njih zaračunanega blaga ne more opredeliti. Sodišče prve stopnje je zaključek o obstoju temelja terjatve napravilo prav zaradi zgolj pavšalnega prerekanja njegovega obstoja.
22. Posledično so neutemeljene tudi pritožbene trditve, da sodišče nedopustno ni izvedlo zaslišanja predlaganih prič Mihe Prebila in Boštjana Prebila, kljub temu, da sta vsebina in namen sklenitve dogovora sporna. Pritožnica namreč ne izpodbija ugotovitve sodišča prve stopnje, ki pa je bistvena, in sicer v zvezi z ugotavljanjem sklepčnosti zahtevka tožeče stranke v 45. točki obrazložitve izpodbijane sodbe, o pomanjkljivi trditveni podlagi toženke, zaradi katere utemeljeno ni zaslišalo prič, tudi Mihe Prebila in Boštjana Prebila. Višje sodišče le dodaja, da iz odgovora na tožbo izhaja, da je bilo zaslišanje Mihe Prebila predlagano v zvezi s točko 5.19 odgovora na tožbo (red. št. 7, list. št. 35 spisa), v kateri so trditve o napakah v zvezi z dobavljenim blagom povsem pavšalne, prav v tem smislu, kot je navedlo sodišče prve stopnje v 45. točki obrazložitve izpodbijane sodbe. Pritožnica ugotovitev sodišča prve stopnje o nesustanciranosti ugovornih trditev glede napak ne izpodbija. Manjkajoče trditvene podlage pa ni mogoče nadomestiti z dokazi. Dokazni predlog služi zgolj v potrditev trditvenih navedb in ne sme biti podan z namenom njihovega nadomeščanja (prim. 212. člen ZPP).
23. Glede na to, da je sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi natančno ugotovilo, katera delna plačila in v kakšni višini je tožnica pri obračunu vtoževane terjatve upoštevala, so neutemeljene zgolj pavšalne (pa tudi nelogične) pritožbene trditve, da odprte postavke v breme družbe RHEINLAND (priloga Notarskega zapisnika tožene stranke z dne 10. 1. 2013) izkazujejo, da so posamezni računi prenosne družbe po poslovnih knjigah toženke poravnani. Tudi če ne izkazujejo pripoznave obstoja vtoževanih terjatev, kot trdi pritožnica, pa gotovo dokazujejo, vključno z delnimi plačili toženke, (ugotovljenimi in pritožbeno neizpodbitimi v 35. točki izpodbijane sodbe), da

je družba ABAC naročeno blago tudi dostavila, to pa izkazuje obstoj tožničine terjatve.

24. Tudi vse nadaljnje pritožbene trditve, s katerimi pritožnica nasprotuje dejanskim ugotovitvam sodišča prve stopnje, so po ugotovitvi višjega sodišča povsem pavšalne. Pri tem pritožnica ne izpodbija niti ugotovitev sodišča prve stopnje o nesubstanciranosti svojih ugovornih trditev glede višine vtoževane terjatve in glede njenega poračunavanja, zato se višje sodišče do pritožbenih trditev s tem v zvezi ni opredeljevalo.
25. Ker tudi glede stvarnih napak dobavljenega blaga pritožnica ponavlja trditve, do katerih se je že sodišče prve stopnje v 45. točki obrazložitve izpodbijane sodbe izčrpno in določno izreklo, višje sodišče le dodaja, da se pravilnim razlogom sodišča prve stopnje pridružuje in se do teh pritožbenih trditev ne bo izrekalo. V zvezi s pritožbenimi trditvami glede elektronskih sporočil z dne 27. 6. 2008 in 4. 8. 2008, v katerih da je bil glede napak dostavljenega blaga dogovorjen dobropis v znesku 41.615,79 EUR, pa višje sodišče ugotavlja, da iz pritožbeno neizpodbijanih ugotovitev v 39. točki obrazložitve izpodbijane sodbe izhaja, da je tožnica ta znesek že upoštevala pri pobotu, ki ga je izvedla pred vložitvijo tožbe, in torej tudi pri višini vtoževanega zahtevka.
26. Ne drži niti, da iz izpodbijane sodbe ne bi bilo razvidno, ali je obstoj med pravnima strankama zatrjevane prakse grajanja stvarnih napak sodišče prve stopnje presoјalo po italijanskem pravu. Sodišče prve stopnje je namreč ugotovilo, da je družba ABAC utemeljene reklamacije priznala in uredila sproti, vse zahtevke družbe RHEINLAND je obravnavala letno in ji tudi izdala več dobropisov, ki niso bili nikoli prerekani ali zavrjnjeni. Druge napake, ki jih je toženka uveljavljala v odgovoru na tožbo, so ostale neizkazane. Ob tem je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo 38. člen Dunajske konvencije (v nadaljevanju: DK), po katerem kupec izgubi pravico sklicevati se na napake blaga, če o njih ni obvestil prodajalca najkasneje v dveh letih od dejanske izročitve blaga. Pritožnica nadalje ne izpodbija ugotovitve sodišča prve stopnje, da niti ni trdila, da bi znotraj tega roka družbo ABAC o zatrjevanih napakah obvestila, tega ne potrjujejo niti listinski dokazi toženke, ki jih je sodišče presoјalo (prim. 53. točko obrazložitve izpodbijane sodbe). Ker pa DK ne določa roka za sodno uveljavitev zahtevka iz naslova jamčevanja za stvarne napake, je sodišče uporabilo določila CC, med drugim tudi 1495. člena, po katerem bi morala toženka zahtevke uveljaviti v enem letu od dobave blaga. Ker ni sporno, da je bila zadnja dobava opravljena 29. 3. 2010, je sodišče prve stopnje ob pravilni materialnopravni uporabi določil CC utemeljeno zaključilo, da je toženka pravico do uveljavljanja stvarnih napak na kupljenem blagu, ki jih je navedla v odgovoru na tožbo, že izgubila.
27. Glede na zgoraj navedeno sklicevanje na dobropise, ki jih pritožnica našteva v 3.11. točki svoje pritožbe, ne more biti upoštevno, saj iz izpodbijane sodbe

izhaja, da jih je tožeča stranka v tožbi že upoštevala (prim. 38. točko obrazložitve izpodbijane sodbe).

28. Ker se tudi račun RA1 0000072/2011 v znesku 335.000,00 EUR⁴ (za katerega pritožnica trdi, da terjatev primeroma, a ne izključno temelji na več podlagah, povezanih s poslovnim odnosom med družbama), nanaša na iste jamčevalne zahtevke toženke, o katerih je bilo pojasnjeno zgoraj, se višje sodišče do pritožbenih trditev o tem, da tožnica računa nikoli ni zavrnila, ne bo več opredeljevalo. Pritožnica ne izpodbija ugotovitve sodišča prve stopnje, da v postopku ni predložila nobenega dokaza, s katerim bi verodostojno izkazala tožničin prejem računa oziroma obvestilo o njem. Zato so pavšalne trditve o napačnem zaključku sodišča, da tožnica z računom ni bi bila seznanjena, ker naj bi bilo to v nasprotju z navedbami tožnice o zavrnitvi računa, nerelevantne in zato prav tako neutemeljene, večje teže trditvam toženke pa ne more dati niti dejstvo, da je o postavkah tega računa napravila notarski zapisnik.
29. S tem se je višje sodišče opredelilo do tistih pritožbenih trditev, ki so odločilnega pomena za odločitev o pritožbi. Utemeljeni pritožbeni razlogi niso podani, sodišče prve stopnje pa tudi ni storilo kršitev, na katere višje sodišče pazi po uradni dolžnosti, zato je višje sodišče pritožbo zavrnilo in izpodbijano sodbo potrdilo (353. člen ZPP).
30. Odločitev o pritožbenih stroških temelji na prvem odstavku 154. člena ZPP v zvezi s 165. členom ZPP. Toženka svoje stroške pritožbenega postopka krije sama, tožnici pa je v 15 dneh dolžna povrniti njene stroške pritožbenega postopka. Tožnici je višje sodišče odmerilo priglašanih 2625 točk oziroma 1.575,00 EUR za odgovor na pritožbo (Tarifna številka 22 Odvetniške tarife – OT), 31,50 EUR za materialne izdatke (po tretjem odstavku 11. člena OT) in priglašeni 22% DDV (drugi odstavek 12. člena OT), kar skupaj znaša 1.959,93 EUR.

Ljubljana, 20. december 2022s

Predsednica senata:

Irena Dovnik l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.

Podpis pristojne
sodne osebe:

⁴ Toženka s procesnim pobotom uveljavlja povračilo škode in se sklicuje na račun, izdan leta 2011.

REPUBLIKA SLOVENIJA
UPRAVNA ENOTA NOVA GORICA

POTRJUJE

da je to *kopija originalne listine »Sodba v imenu ljudstva«*. Listina je napisana s *tehničnimi sredstvi* in sestoji iz *11 strani*. Listina, po kateri je prepis - kopija napravljen, se po strankinem zahtevanju nahaja pri *»izvirnik predložen«*.

Upravna taksa v višini 3,00 EUR po tarifni številki 10 Zakona o upravnih taksah je plačana.

Št.: 020-1/2023-1749

Dne: 17.05.2023

Nataša Kocijančič

Nat

